

29. KATALANISTENTAG

JUSTUS-LIEBIG-
UNIVERSITÄT
GIESSEN

29. Deutscher Katalanistentag 29è Col·loqui Germanocatalà

12.-15.09.2024

Katalanische Biographien
Biografies catalanes

LLL
institut
ramon llull

Gefördert durch

Deutsche
Forschungsgemeinschaft

ABSTRACTS / RESUMS

Pilar Arnau (Palma): La biografia com a (re)construcció identitària: la col·lecció "Biografies de Mallorquins"

Amb l'arribada de la democràcia, i especialment de l'autonomia, es percebé en la societat mallorquina un gran dèficit de publicacions autoreferencials: els quaranta anys de la dictadura no havien propiciat les publicacions sobre els propis processos d'identificació cultural, lingüística i històrica.

Les institucions balears volgueren compensar els anys de silencis i censura amb el suport a publicacions d'autoreferència que havien de promoure la presa de consciència i la (re)construcció cultural. Amb aquests objectius es crearen col·leccions editorials com «Biografies de Mallorquins», organitzada, gestionada, subvencionada i editada per l'Ajuntament de Palma. Aquesta col·lecció biogràfica s'inaugurà el 1982 amb *Els Reis de la Casa de Mallorca*, de Roman Piña Homs; des de llavors se n'han publicat quaranta volums d'extensió variable i amb freqüències, títols, biografiats i autors molt diversos.

L'objectiu d'aquesta comunicació és analitzar la funció d'aquestes biografies en el context cultural mallorquí perquè, si, en general, les narracions biogràfiques publicades en èpoques postdictatorials intenten reconstruir el propi relat històric i cultural, caldria demanar-se fins a quin punt podem afirmar que la selecció de biografiats de la col·lecció es correspon amb aquesta premissa. D'altra banda, caldria qüestionar-se com s'estructuren els processos d'institucionalització de la investigació; és a dir, si el fet que es tracti d'una col·lecció que pertany a una institució política canviant, vinculada als resultats de les eleccions, podria influir en la selecció dels biografiats i dels autors que n'escriuen les biografies, i en els seus continguts.

Bibliografia

- Arnau i Segarra, Pilar (2021): *Aina Moll i Marquès. Filòloga i activista per la normalització del català*. Palma: Documenta Balear, «Menjavers», 146.
- Arnau i Segarra, Pilar (2020): *Aina Moll i Marquès. Filòloga pionera i activista compromesa amb la normalització de la llengua catalana*. Palma: Ajuntament de Palma, «Biografies de Mallorquins», 35.
- Arnau i Segarra, Pilar (2011): *Josep Maria Llompart. Un home polifacètic al servei del país*. Palma: Ajuntament de Palma, «Biografies de Mallorquins», 27.

Carles Cortés (Alacant): Connexions transculturals en les Memòries d'un exili (1982) de Xavier Benguerel

Els escriptors exiliats catalans van ser el testimoni directe del contrast amb noves cultures dels països on van residir. Aquest és el cas de Xavier Benguerel (Barcelona, 1905-1990) que, després d'una breu estada el 1939 a França, es va instal·lar a Xile entre els anys 1940-1952. Com ell mateix afirmava el 1986, "tots els meus llibres relacionats amb la guerra, llevat de Memòries d'un exili, van ser escrits no a Santiago de Xile, on vaig viure amb els meus durant més de quinze anys, sinó en tornar a Catalunya." (1986, 9). És per això que ens centrarem en l'anàlisi d'aquest volum autobiogràfic per destriar les connexions transculturals que es deriven de l'observació del nou espai dins de la situació personal d'exili viscut durant aquells dotze anys. Observarem les referències a la llengua i al territori català fetes des de la distància i amb la plasmació de l'enyor de qui ha hagut de deixar-ho tot per poder seguir endavant. Un punt de vista ben diferent a la resta de l'obra de l'autor que no va incorporar la nova realitat al món de ficció desenvolupat en les seues novel·les. Tot això amb el plantejament del pacte autobiogràfic exposat per Ph. Lejeune (1975) on l'autor esdevé narrador i alhora protagonista. Observarem les estratègies de l'escriptor per aconseguir el pacte de lectura amb el lector, qui es converteix en receptor de la nova situació cultural del primer, en sintonia al desenvolupament teòric de J. P. Eakin en "Autoinvenció en la autobiografia" (1991).

Maria Dasca (Barcelona): L'ús de la biografia en la novel·la del segle XXI

En tant que gènere que parteix de la recreació d'unes vides històriques i que provoca un "efecte de real" en el lector, la biografia ha estat molt present en la novel·lística europea dels darrers anys —en són un exemple llibres com *Author, Author* (2004), de David Lodge, basat en la vida de Henry James; *The Noise of Time* (2016), de Julian Barnes, inspirat en Dimitri Xostakóvitx; i la trilogia *M. Il figlio del secolo*, *M. Il uomo della provvidenza* i *M. Gli ultimi giorni dell'Europa* (2019-2021) d'Antonio Scurati, una polèmica recreació

de la vida de Benito Mussolini. Aquestes obres, a cavall entre la biografia i la novel·la, es poden analitzar des de la tensió entre la factualitat-ficcionalitat que travessa una part de la literatura actual (sobretot en la novel·la històrica i la novel·la de la memòria històrica), que utilitza materials documentals i biogràfics a fi de dotar de versemblança el relat i atreure un públic àvid de true fiction. L'objectiu d'aquesta ponència és analitzar l'ús del gènere biogràfic en la novel·la catalana actual. L'estudi es focalitzarà en exemples concrets, com les obres *El banquer* (2013), de Núria Cadenes, inspirada en Joan March; *Al mateix riu d'Heràclit* (2018), de Pep Coll, centrada en el filòsof efesi; *Entre l'infern i la glòria* (2020), d'Àlvar Valls, basada en Jacint Verdaguer; *La verda és porta. Vida i opinions de Joaquim Soler i Ferret* (2021), de Joan Todó, que recupera la trajectòria d'un escriptor experimental poc conegut; i *Confeti* (2024), de Jordi Puntí, novel·lització de la vida del músic Xavier Cugat. L'anàlisi abordarà els tres aspectes següents: la informació paratextual; l'estructura i el punt de vista narratiu; la introducció de formes narratives innovadores pel que fa al desenvolupament dels dos gèneres: la novel·la i la biografia (Podnieks 2009).

Bibliografia

- Podnieks, Elizabeth. "Introduction: a New Biography for a New Millenium", a/b: Auto/Biography Studies, 24, 1 (2009), ps. 1-14.
- Espinós, Joaquim, Antoni Maestre i Isabel Marcillas (ed.) *La biografia a examen*. Barcelona: Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2015.
- Balaguer, Enric, Maria Àngels Francés i Vicent Vidal (ed.) *Aproximació a l'altre: Biografies, semblances i retrats = An approach to the other: biographies, resemblances and portraits*. Amsterdam: John Benjamins Publishing Company, 2015

Eva J Dausà (Amsterdam): Vides catalanes a Nova York

Entendre les raons per les quals cadascuna de les llengües familiars es transmeten o no, i com s'aconsegueix fer-ho, és especialment interessant en el cas de les famílies amb una composició mixta i immigrant, ja que els progenitors es veuen obligats a fer eleccions lingüístiques ben pensades. Aquí presento un cas dins dels Estats Units d'Amèrica, una societat amb un ric multilingüisme on, tanmateix, a causa de la hegemonia de l'anglès, en general la transmissió intergeneracional d'altres llengües és sovint fluixa. Mitjançant un qüestionari i entrevistes, examino les pràctiques i ideologies lingüístiques de famílies multilingües residents a Nova York, en les quals un dels progenitors ha nascut a Catalunya. Les llengües de transmissió potencial són: dues amb presència local i projecció global (l'anglès i el castellà), i el català, una llengua que no només es troba minoritzada en l'àmbit familiar, sinó sense representació notable en el panorama americà. Contrasto les vides lingüístiques d'aquesta població amb la de les famílies amb arrelament gallec. Els dos grups difereixen en la situació sociolingüística de la seva terra d'origen: mentre que les campanyes oficials van aconseguir restaurar el català en la esfera pública i com a símbol d'identitat nacional, les campanyes paral·leles no van tenir un èxit comparable amb el gallec. A la mostra presentada, la transmissió del català és més gran que la del gallec, i en molts casos es dona a costa del castellà, per al primer i mai per al segon, mentre que l'anglès es manté constant. Una anàlisi motivacional revela que el factor determinant és la distribució de valors integratius i personals entre les diferents llengües, i el seu paper simbòlic en la construcció identitària i la salut emocional dels progenitors.

Max Doppelbauer (Wien): "Das Katalanische und künstliche Intelligenz: Large Language Models (LLM) und sog. kleine Sprachen"

Das Katalanische steht im digitalen Zeitalter vor neuen Herausforderungen und Chancen. Ich stelle zur Diskussion, ob generative künstliche Intelligenz (KI) und insbesondere Large Language Models (LLMs) innovative Möglichkeiten zur Förderung und Erhaltung kleiner Sprachen wie Katalanisch bieten können. Textgenerierung, Übersetzung und kreativer Einsatz von didaktischen Werkzeugen könnten die Sichtbarkeit und Nutzung des Katalanischen in digitalen Medien und Anwendungen erhöhen. Trotz der Dominanz größerer Sprachen wie Spanisch und Englisch, zeigen manche Projekte das Potenzial von LLMs, die kulturelle Identität und sprachliche Vielfalt zu unterstützen. Die kontinuierliche technologische Anpassung und die Entwicklung von KI-gestützten Tools sind entscheidend, um die Relevanz und den Gebrauch des Katalanischen in einer globalisierten Welt zu sichern.

Christian Engels (Bonn): Katalanen in Chile: Triumph und Tragik der Familie Montt

Der Anteil der katalanischen Immigration in Chile ist im Vergleich zu anderen Einwanderungsgruppen relativ gering und ihre Rolle in der Geschichtsschreibung auch relativ wenig erforscht.¹ Die konservativen chilenischen Historiker Francisco Encina (1874-1965) und Alberto Edwards (1874-1932) widmen sich so beispielsweise intensiv dem Einfluss, der Einwanderer aus dem Baskenland bzw. Navarra, welche in Chile schon zu Kolonialzeiten ein soziales und familiäres Netzwerk –eine „Fronde Aristocrática“– errichteten, das bis weit in die Zeit der Republik fortbestanden habe.

Eine These, die sich an Hand der Nachnamen der chilenischen Präsidenten im 19. Jahrhundert leicht nachweisen lässt, wie beispielsweise Errázuriz oder Echaurren. Was in dieser Perspektive,

¹ Eine Ausnahme ist gleichwohl Silvana Jensen, die in ihrem Artikel *Los expatriados catalanes en Chile y Argentina y el universo de la ayuda solidaria hacia las víctimas de la guerra civil española* (Projeto História, São Paulo, n. 52, pp. 37-75, Jan.-Abr. 2015) jedoch andere Akzente setzt.

die sich zu einem bis heute gültigen „Gemeinplatz“ entwickelt hat, gleichwohl wenig zur Kenntnis genommen wurde ist, dass die Familie **Mont** bzw. **Montt**, aus deren Reihen immerhin drei chilenische Präsidenten stammten, allen voran **Manuel Montt Torres** (1851-1861)² und später Jorge Montt Álvarez (1891-1896) sowie Pedro Montt Montt (1906-1910), katalanischen Ursprungs ist.

Ziel meines Vortrages ist aus einer interdisziplinären Perspektive der Rolle der Familie Montt im Chile des langen 19. Jahrhunderts nachzugehen bzw. diese sichtbar zu machen.

Bereits auf den ersten Blick lassen sich zwei Hypothese aufstellen:

1. Der Erfolg der Familie Montt wäre ihr so im spanischen Staat zur selben Zeit kaum möglich gewesen. Die Familienbiografie der Montts erscheint somit stellvertretend für den „Progreso catalán en América“, den der chilenische Autor Joaquín Blaya Alende in seinem gleichnamigen in Santiago de Chile 1922 veröffentlichten Buch beschreibt.

2. Trotz fehlender Repräsentation im „historischen Bewusstsein“ war dieser „Fortschritt“ in der historischen Wirklichkeit nur möglich aufgrund der Verflechtung der Familie Montt ins Gesellschafts- und Machtgefüge Chiles im 19. Jahrhundert, der „Frona Aristocrática“, welche selbst nicht „progressiv“, sondern „konservativ“ war.

Eine Problematik, die sich im Leben und Werk der chilenischen Dichterin **Teresa Wilms** Montt (1893- 1921) ausdrückt, die bewusst versuchte aus diesen starren traditionellen Familienbanden auszubrechen am Ende jedoch tragisch scheiterte.

Fiona Gehring (Freiburg): Biografies dels neo-parlants del català als dos costats de la frontera franco-espanyola

Aquesta contribució té l'objectiu de mostrar els primers resultats d'un estudi sobre els neo-parlants del català a la comunidad autónoma de

² Nach diesem ist auch die Hafenstadt **Puerto Montt** im Süden Chiles benannt.

Catalunya i a Catalunya Nord. Les preguntes de recerca, examinades amb l'ajuda de qüestionaris, són de saber com persones arriben a ser neo-parlants, com es desenvolupen les imatges pròpies i com es pot caracteritzar el seu ús del català.

Els neo-parlants són un fenomen que fa veure noves dinàmiques al món de les llengües dits regionals o minoritzades. Tot i que el català a Espanya es troba en una situació bona en comparació amb altres llengües viuent en bilinguisme amb el castellà, el català a França ha gairebé desaparegut. Tantmateix, als dos costats de la frontera trobem persones que no van créixer amb el català a la seva família però que aprenen el català per iniciativa pròpia. Aquest perfil de parlants es diu "neo-parlants" (definicions per exemple de O'Rourke & Pujolar 2015). Es diu que aquestes persones tenen el potencial de frenar o parar la perduda de parlants que és típica en molts contextos de llengües sense estat (cf. Morris&Williams 2000).

Basada en qüestionaris de més de 400 aprenents recollits entre novembre 2023 i març 2024, l'estudi presentat mostrarà característiques de persones que aprenen el català. Encara que el català a la Catalunya Nord no és institucionalitzat, hi ha diferents possibilitats per l'aprendre, per exemple a les classes organitzades per Omnium Catalunya Nord o per l'universitat de Perpinyà. Al sur la majorità dels participants està en classes del Consorci Per A la Normalització Lingüística. La biografia i el comportament quant a la llengua catalana seran presentats a fi de veure quins perfils de persones s'hi troben i d'abordar la pregunta d'entendre millor com una persona pot esdevenir neo-parlant.

Bibliografia

- Morris, Delyth / Williams Glyn (2000): *Language Planning and Language Use: Welsh in a Global Age*. Cardiff: University of Wales Press.
- O'Rourke, Bernadette / Pujolar, Joan / Ramallo, Fernando (2015): „New speakers of minority languages: the challenging opportunity - foreword.”, in: *International Journal on the Sociology of Language* 231: 1-20.

Florian Grafl (Ulm): "Dones caídas"? – Die Erforschung politisierter Medizin während der Franco-Diktatur in Katalonien anhand von Opferbiografien

Obwohl bereits fast ein halbes Jahrhundert seit dem Tod des spanischen Diktators Francisco Franco vergangen ist, sind die Verbrechen seines Regimes bislang bestenfalls bruchstückhaft aufgearbeitet worden. Da sich der pacto de silencio auch in den gesetzlichen Bestimmungen über den Zugang zu Archiven niederschlug, sind der Arbeit der Historiker*innen bis heute starke juristische Schranken gesetzt. Deshalb erfolgten die sich seit der Jahrtausendwende häufenden Initiativen für eine umfassendere Aufarbeitung der Verbrechen der Franco-Diktatur weniger über einen wissenschaftlichen, sondern viel mehr über einen von den Opfern dieser Verbrechen selbst oder deren Nachkommen angestoßenen biographischen Zugang.

Dies gilt auch für die Frauen, die während der Franco-Diktatur verfolgt wurden, weil sie nicht dem traditionell-katholischen Frauenbild entsprachen. Wie mit ihnen verfahren wurde, entschied das Patronato de la Protección a la Mujer, eine katholische Organisation, die eng mit dem medizinischen Fachpersonal kooperierte. So mussten sich betroffene Frauen etwa einer gynäkologischen Untersuchung unterziehen, für die es meist gar keine medizinische Notwendigkeit gab. Das wirft die Frage auf, inwieweit man hier von einer politisierten Medizin sprechen kann, also einer Medizin, bei der nicht das Wohl der Patient*innen, sondern deren Disziplinierung im Sinne des Regimes im Vordergrund stand.

In Ermangelung anderer Quellen können darüber nur die Aussagen von Zeitzeug*innen und deren Opferbiografien Auskunft geben. Ausgehend von den Büchern der Schriftstellerin Consuelo García del Cil Guerra, die als Jugendliche selbst in einer solchen Institution mehrere Jahre lang eingesperrt war, sind in den vergangenen Jahren zahlreiche weitere Opfer dieser Praxis mit ihren Biografien an die Öffentlichkeit gegangen. Der Beitrag untersucht Biografien von katalanischen Opfern im Hinblick auf die Frage, ob sich anhand von ihnen das Ausmaß der Politisierung der Medizin in Katalonien

während der Franco-Diktatur rekonstruieren lässt und inwieweit der pacto de silencio mit einem solchen biographischen Ansatz überwunden werden kann.

Silke Hünecke (Chemnitz): Retroperspektive, autobiographische Erinnerungen von Frauen aus den antifranquistischen Bewegungen in Katalonien in den 1960/70er Jahren

Bis heute nehmen Biographien, insbesondere Widerstandsbiographien, von Frauen in der Geschichtsschreibung und in kollektiven Gedächtnissen eine untergeordnete Rolle ein. Autobiographische (Oral History) Forschung ist in Bezug auf Frauen im politischen Widerstand unerlässlich, da wichtige Informationen zu der Thematik anders nicht erhoben werden können. Vor allem zum Selbstschutz wurde bestimmtes (Erfahrungs-)Wissen nicht schriftlich festgehalten und viele Widerstandsdokumente von den Aktivist:innen selbst vernichtet.

Der geplante Vortrag baut auf ersten, vorläufigen Ergebnissen des laufenden Drittmittelprojektes **„Eine geschlechtssensible Perspektive auf politischen Widerstand in der Militärdiktatur – Erzählte Lebensrealitäten von Aktivistinnen im antifranquistischen Widerstand in Katalonien (1960-1977)“** auf. Der Zugang zu diesem Untersuchungsgegenstand erfolgt qualitativ, über zwölf eigens zwischen 2019-2024 geführten narrativ-autobiographischen Interviews mit ehemaligen Aktivistinnen aus Barcelona, Girona, Lleida und Tarragona, welche mittels der Grounded Theory Methodologie analysiert werden. Dabei wird ‚Geschlecht‘ als systematische Kategorie angewendet, um die Lebensrealitäten der Aktivistinnen zu erfassen. Im Fokus stehen einerseits die Wirkungen der zutiefst patriarchalen und antifeministischen Diktatur und andererseits das widerständige Denken und Handeln von Aktivistinnen. Als fundamentales Regelungsverhältnis bestimmte die patriarchale, national-katholizistische Geschlechterkonstruktion alle Lebensbereiche der Frauen. Das Ideal einer ‚unterwürfigen Ehefrau und Mutter‘, die

räumlich auf die private und reproduktive Sphäre beschränkt wurde, war omnipräsent. Mit der patriarchalen Geschlechterkonstruktion gingen u.a. gesetzliche Ausschlüsse und Beschränkungen für Frauen, eine Ächtung unverheirateter Frauen, die Geringschätzung weiblicher Bildung und Produktionsarbeit, die Tabuisierung von weiblicher Sexualität/Gesundheit, einher. Trotz oder gerade wegen dieser ‚doppelten Repression‘ von Diktatur und Patriarchat begannen sich vermehrt im Spätfranquismus junge Frauen antifranquistischen Widerstandsbewegungen anzuschließen. Als Aktivistinnen erlebten sie nicht nur geschlechtsspezifische Diskriminierungs- und Ausschlusserfahrungen der franquistischen Gesellschaft, sondern auch geschlechtsspezifische Repression bei Festnahmen, Verhören und in Haftsituationen. Ebenfalls waren sie in den männerdominierten antifranquistischen Bewegungen mit patriarchalem Denken und Handeln konfrontiert. Allen gesellschaftlichen, politischen und familiären Widerständen zum Trotz, entwickelten diese jungen Frauen individuelle und kollektive Selbstermächtigungsstrategien und Widerstandspraktiken und trugen damit nachhaltig zu einem sozialen Wandel in der (post-)franquistischen Gesellschaft bei.

Lenke Kovács (Palma): Apunts sobre la dansa i la vida en els escrits d'Isabel de Villena i Joan Lluís Vives

L'objectiu de la present comunicació és analitzar com la dansa és valorada per dos representants valencians de la llarga edat mitjana: per Isabel de Villena (1460-1490), abadessa del convent de la Santíssima Trinitat de València, per Joan Lluís Vives (1493-1540), humanista, filòsof i pedagog, L'autora, educada a la cort de Maria de Castella, inclou en el seu relat de la vida de Crist nombroses escenes en què els àngels, els sants o uns personatges al·legòrics ballen de manera individual, en parella o en grup, fent servir el ball com a un dels vehicles universals del llenguatge no verbal. Per la seva banda, l'autor, fill de conversos perseguits per la Inquisició, utilitza en el seu tractat sobre l'educació femenina el ball com a símbol d'una vida en què les relacions entre home i dona no són marcades pel respecte, la virtut i l'honestedat sinó per la vanitat, l'adulació i l'engany.

Tipus: Comunicació per invitació relacionada amb l'exposició sobre la dansa tardomedieval i moderna en territoris de parla alemanya i catalana.

Georg Kremnitz (Wien): Brigitte Schlieben-Lange, eine bayerische Katalanistin

Die Situation des Katalanischen und die deutsche Katalanistik in den späten sechziger Jahren. Brigitte Schlieben-Langes Ausbildung, ihre philosophischen Interessen, ihre wissenschaftliche Ausbildung und Verortung. Ihre Karriere und ihre großen Projekte. Ihre Bedeutung für das Katalanische. Persönliche Erinnerungen.

Gonçal Lopéz-Pampló Rius: Biografies, cròniques, viatges: narratives testimonials en la literatura contemporània

Tot i que es tracta d'un terme relativament habitual en altres contextos (com ara la literatura sud-americana), el concepte de «narrativa testimonial» encara no s'ha incorporat a l'estudi de la literatura catalana. En aquesta comunicació pretenem exposar algunes raons per les quals la seua aplicació pot ser útil a l'hora de clarificar determinades aportacions entre la narrativa i l'assaig, les quals es caracteritzen per una enunciació autobiogràfica que trasllada el protagonisme a les vides i les circumstàncies de les persones que l'autor coneix, tracta o entrevista a causa de la seua dedicació professional o d'un viatge de motivació estrictament creativa, per exemple. El jo participa, d'alguna manera, dels fets que relata, però aquests se situen fora de la seua esfera personal. Així, es tracta d'una escriptura que bascula del jo a l'altre, en un exercici que passa d'allò individual a allò col·lectiu. En funció de les característiques de cada obra, el testimoni pot ser més directe o indirecte, més pròxim o llunyà, més quotidià o excepcional, però en tots els casos adquireix un valor que transcendeix la biografia particular per a elevar-se com a memòria compartida. En aquest punt, es tracta d'una literatura amb una inequívoca consciència social, que oscil·la entre allò humanitari i allò polític, però que apel·la a tota hora a conceptes com

ara comunitat o experiència. Per tal d'il·lustrar aquestes idees, analitzarem alguns exemples de Com naixen els catalans, de Ramona Via, Els catalans als camps nazis, de Montserrat Roig i els llibres de viatges de Josep Maria Espinàs.

***Sebastià Moranta Mas (Kassel/München):
Traduir/Transformar Franz Kafka: biografies de traductors
en el seu centenari (1924-2024)***

Aquest 2024 se celebra el centenari de la mort de Franz Kafka mitjançant un conjunt (difícilment abastable) de reedicions de la seva obra, noves publicacions de kafkòlegs eminents, conferències i col·loquis, exposicions, nombrosos articles de periodisme cultural, productes audiovisuals i adaptacions teatrals. Les activitats més destacables han tingut lloc en ciutats com ara Oxford, Praga, Múnic, París i Marbach am Neckar, i adesiara s'ha presentat Kafka com l'escriptor més influent del segle XX, «el més llegit» de la literatura alemanya i un «clàssic modern» inqüestionable. A Barcelona, per exemple, va tenir lloc al maig el 19è Congrés Internacional de la Sociedad Goethe en España, amb el títol «Auf Franz Kafkas Spuren / El impacto de Franz Kafka / L'impacte de Franz Kafka. 1924–2024». En aquesta ponència volem aprofitar l'efemèride a fi de repassar (i realçar) la vigència de Kafka en l'àmbit literari en llengua catalana, i situar algunes versions en un lloc notable de la biografia creativa dels traductors. Ens interessa, per tant, el significat de traduir Kafka al català en la trajectòria d'alguns dels seus principals intèrprets, en concret Gabriel Ferrater, Jordi Llovet, Josep Murgades, Joan Fontcuberta, Joan Ferrarons i Anna Punsoda (vegeu Edo Tena, 2024).

El començament de la presència de l'obra de Kafka a Catalunya es remunta a l'any de la mort de l'autor, quan apareix «Un fratricidi» [Ein Brudermord], el dotzè relat inclòs en el recull Un metge rural [Ein Landarzt, 1920], a la revista La Mà Trencada, en la versió de Carles Riba. Però la primera obra voluminosa i veritablement gran no arribarà fins al 1966, quan l'editorial Proa publica El procés [Der Prozess, 1925] traduït (i prologat amb molta sagacitat) per Gabriel Ferrater; un text que constitueix una pedra angular en la seva

biografia com a traductor de l'alemany (vegeu Udina, 2010: 108-109). Altres intel·lectuals que es van interessar per Kafka a partir dels anys setanta i vuitanta i es van decidir a traduir-lo són Jordi Llovet, que ens ofereix (i després revisa en les reedicions) *La transformació / La metamorfosi* [Die Verwandlung, 1915] i que també ha fet una feinada de traducció, edició i divulgació en castellà; Josep Murgades, deixeble de Ferrater, que ja el 1982 publica *Narracions completes* a Quaderns Crema, en dos volums; Lluís Solà (*El castell* [Das Schloss, 1926]) i Joan Fontcuberta (*Narracions*). Aquests darrers anys, dos traductors d'una generació més jove han sostingut l'interès per Kafka: Anna Punsoda i Joan Ferrarons. És particularment rellevant la versió que Ferrarons va fer d'*El castell* (2019) per a Club Editor, i que va obtenir el V Premi PEN Català de Traducció. En el text de la contracoberta, l'editorial posa èmfasi en una percepció desenfadada i humorística de l'obra de Kafka (tot distanciant-se de lectures habituals de caire existencialista, polític o psicoanalític, en consonància amb molts textos divulgatius de l'any del centenari): «En aquesta nova traducció d'*El castell* feta a partir del manuscrit original, la rialla de Kafka ressona per tots els caus on s'amaguen les seves criatures lascives. I prova que la literatura no mossega mai tant com quan pren forma de farsa».

Referències bibliogràfiques

- [Ciutat Maragda] (2020). «Kafka: sentits i llengua d'un "castell" restaurat». Ciutat Maragda (programa radiofònic), Catalunya Ràdio, 16.05.
URL: <<https://www.ccma.cat/3cat/kafka-sentits-i-llengua-dun-castell-restaurat/audio/1070753/>> (consulta: 29.08.2024).
- Comes, Melcior (2019). «Kafka o el salari de la solitud» (epíleg), dins: Kafka, Franz. *Petites faules*. Traducció d'Anna Punsoda. Barcelona: Comanegra, p. 167–174.
- Edo Tena, Fèlix (2024). «Franz Kafka, la persistent vigència d'un clàssic modern». *Serra d'Or*, 770 (febrer), p. 44–46.
- [Ferrarons] (2020). «Entrevista a Joan Ferrarons, traductor» (a càrrec de Xavier Graset). *Més 324* (programa informatiu, d'entrevistes i de debat), Televisió de Catalunya, 22.06.
URL: <https://www.ccma.cat/3cat/entrevista-a-joan-ferrarons-traductor/video/6048954/?fbclid=IwY2xjawE9egZleHRuA2FbQIxMAABHQsdw-Y3sS9huln66yD3TRNwJJhSgf1kqcl7DgkuymBNW2E1SGtyXBwxMw_aem_Bjp0Q2yOq6guqW2ZmwS5tg> (consulta: 29.08.2024).
- Ferrarons, Joan (2019). «Epíleg del traductor», dins: Kafka, Franz. *El castell*. Barcelona: Club Editor, «El Club dels Novel·listes», 85, p. 405–415.
- Ferrater, Gabriel (1966). «Pròleg», dins: Kafka, Franz. *El procés*. Barcelona: Proa, «A Tot Vent».
- Kilcher, Andreas (2024). *Kafkas Werkstatt. Der Schriftsteller bei der Arbeit*. München: C. H. Beck.

- Milian, Àlex (2024). «Kafka gralla en català». El Temps, 2086 (4 de juny), p. 38–42.
URL: <<https://www.eltamps.cat/article/60576/kafka-gralla-en-catala>>.
- Llovet, Jordi (2000). «Introducció»; «Cronologia»; «Principals edicions en llengües hispàniques»; «Bibliografia»; «Pròleg a aquesta edició», dins: Kafka, Franz. La transformació (La metamorfosi). Traducció de Jordi Llovet. Barcelona: Proa, «Clàssics Universals», 1, p. 7–45.
- Murgades, Josep (2024). «Kafka a l'ús d'una petita nació» (conferència inèdita). 19è Congrés Internacional de la Sociedad Goethe en España «Auf Franz Kafkas Spuren / El impacto de Franz Kafka / L'impacte de Franz Kafka. 1924–2024» (Universitat de Barcelona, Facultat de Filologia i Comunicació, 8–10.05.2024).
- Murgades, Josep (2023). «Gabriel Ferrater com a traductor». Els Marges, 129 (hivern), p. 78–92.
- Murgades, Josep (1993). «Franz Kafka» (opuscle). Manresa: Faig Cultura, «Faig Arts Quaderns», 2.
- Punsoda, Anna (2019). «El mico i la sensibilitat augmentada» (pròleg), dins: Kafka, Franz. Petites faules. Traducció d'Anna Punsoda. Barcelona: Comanegra, p. 13–18.
- Rabassa, Aina (2018). «Anna Punsoda: "Kafka és el millor antídote contra els totalitarismes"» (entrevista). El Temps (20 de febrer).
URL: <https://www.eltamps.cat/article/21660/entrevista-anna-punsoda>.
- Safranski, Rüdiger (2024). Kafka. Um sein Leben schreiben. München: Hanser.
- Soboczynski, Adam (2024). «Die Kafka. Über einen Schriftsteller, der die Schrecken des 20. Jahrhunderts beschrieb – und dabei zum grotesken Humor fand». Die Zeit (Dossier – «Schwerpunkt: Die Magie des Franz Kafka»), 5 (25 de gener), p. 14.
- Udina, Dolors (2010). «Gabriel Ferrater, traductor». Quaderns. Revista de Traducció, 17, p. 107–114.
- Willeke, Stefan (2024). «Kann Kafka glücklich machen?». Die Zeit (Dossier – «Schwerpunkt: Die Magie des Franz Kafka»), 5, 25.01, p. 11–13.

Mercè Picornell Belenguer (Palma): Sobre exposar-se: La rematerialització de la funció d'autor en l'era del simulacre

En aquesta ponència ens proposam reflexionar sobre com s'han articulats diferents mecanismes d'exposició de la figura d'autor en la literatura catalana postfranquista. Més concretament, ens interessarà com aquests mecanismes no només es vinculen a la creació de noves formes de mediació de les vides i obres d'autors vius –a partir de xarxes socials o participacions en entorns més o menys mediàtics– sinó que tenen en paral·lel una rematerialització de la funció d'autor dels escriptors consagrats. En termes prototípics, aquesta es lligaria als mecanismes físics d'exposició d'objectes i materials dels escriptors, això és, vinculats a la seva vida o, en un desplaçament des de la ficció a la realitat, a la seva obra. L'espai on més clarament es donen aquests usos són les cases museu d'escriptor i, alternativament, els "espais d'escriptor" en museus més generalistes.

Ens interessarà reflexionar sobre els mecanismes de creació de sentit biogràfic d'aquestes matèries i com es vinculen a la revisió contemporània de conceptes com el d'aura o d'autenticitat cultural. En els estudis catalans, aquest tipus d'estratègies s'estudien sovint des d'un marc patrimonialitzador –en l'esfera del concepte de patrimoni immaterial– o, des de l'acadèmia–, a partir dels processos de santificació cultural que explicarien la posteritat literària de certs autors. Sense desatendre les implicacions d'aquestes aportacions, en desplaçarem el sentit en un marc contextual on s'esdevé també el que Jean Baudrillard denominà l'era del simulacre i en relació també amb la reflexió sobre l'espectacularitat de la cultura cartografiada per Guy Debord.

Mariia Pronina (Palma): The acquisition of prosody in Russian heritage children in Catalonia Preliminary results

Increased migration and globalization have led to an increase in heritage language (migrant minority, HL) speakers and to the establishment of multilingual communities. While the maintenance of HL is beneficial for children (De Houwer, 2015; Ganuza & Hedman, 2019), the understanding of HL acquisition is far from complete. Different demographic and linguistic variables (e.g., age of onset, SES, literacy, language combination) have been shown to have a role but the effect of sociolinguistic factors is less clear. This project analyzes the role of sociolinguistic context and compares HL acquisition in monolingual vs. bilingual regions analyzing monolingual Spanish-speaking Madrid vs. bilingual Spanish-Catalan-speaking regions. We focus on one of the least studied in the heritage language acquisition literature linguistic aspects, namely, prosody, and study Russian heritage language.

Data collection is on-going. Two groups of 5-to 8-year-old children are tested: Russian-Spanish bilinguals from Madrid and Russian-Spanish-Catalan multilinguals from Catalonia. The children will take the prosodic test, the adapted Russian version of the APT (Pronina et al., 2019), which allows the elicitation of semi-spontaneous utterances. Native Russian speakers will judge the prosodic

productions in terms of accentedness. A series of control tasks will also be collected (sentence repetition and narratives in all languages, LITMUS-SRep, Marinis & Armon-Lotem, 2015, MAIN, Gagarina et al., 2019).

The main hypothesis is that Catalan, as a minority language with a valued identity, will have a beneficial effect on HL acquisition (Cortès-Colomé et al., 2016). Therefore, we expect that multilingual heritage Russian children will outperform their heritage Russian peers growing up in the monolingual society in terms of prosodic development, as they will be perceived as more native like compared to bilingual children.

This study contributes to the emerging body of research concerning language acquisition in diverse groups of bi- and multilingual speakers, with a particular focus on prosody.

Isabella Müller-Turek (Bochum): Canigó 1883 – Jacint Verdaguers Biographie zwischen Fiktion und Dokumentation

Die Biographie des katalanischen Dichters Jacint Verdaguer (1845–1902) ist hinlänglich bekannt, handelt es sich bei ihm nicht nur um eine der großen Persönlichkeiten im Katalonien des 19. Jahrhunderts, sondern gar um den katalanischen Nationaldichter (Pinyol 2009). Im Zusammenhang mit den markanten Punkten seiner literarischen Karriere – Durchbruch, Höhepunkt und Krise – stehen insbesondere die Epen *L’Atlàntida* (1877) und *Canigó* (1886) sowie die Artikelsammlung *En defensa pròpia* (1895–1897). Eine neue Möglichkeit, sich mit der Biographie Verdaguers zu befassen, zeigt Albert Naudín im Film *Canigó 1883* auf, der im Januar 2024 seine Kinopremiere feierte. Darin werden Teile der Entstehungsgeschichte des katalanischen Nationalepos *Canigó* beleuchtet und das Leben Verdaguers auf zwei Zeitebenen in den Blick genommen: Im Jahr 1901 trifft Verdaguer (gespielt von Lluís Soler), sichtlich gezeichnet von den erlebten Krisen und Konflikten in den 1890er-Jahren, auf einen jungen Mann. Diesem berichtet er von jenen Pyrenäenexkursionen im Sommer 1883, die ihm zur Inspiration

einiger Gesänge von Canigó dienten. In Rückblenden ist ein deutlich jüngerer Verdaguer zu sehen (Santi Pocino), der die Pyrenäen durchquert und jene Berggipfel erklimmt, auf die der Ritter Gentil und die Feenkönigin Flordeneu im IV. und VI. Gesang von Canigó während ihres magischen Rundflugs blicken. Die Grenzen zwischen biografischer und fiktionaler Ebene scheinen schließlich zu verschwimmen, als der junge Verdaguer – akustisch unterlegt von entsprechenden Versen aus Canigó, die vom ‚alten Verdaguer‘ vorgetragen werden – auf einem schneebedeckten Gipfel in Not gerät und auf eine Frau trifft: die Feenkönigin Flordeneu (gespielt von Sílvia Bel). Dies lässt auf eine mögliche Identifikation Jacint Verdaguers mit der fiktiven Figur des Gentil schließen, jenem jungen Ritter, der in Canigó die Welt der Menschen in Kontakt mit der der Feen bringt (Codina 2010). Folglich bietet Canigó 1883 u. a. neue Anknüpfungspunkte, um die intermediale Repräsentation einer ‚katalanischen Biographie‘ zu untersuchen, die zwischen Fiktion und Dokumentation oszilliert.

Bibliographische Angaben

- Codina i Valls, Francesc: „Gentil i Oliba. Dos models d’artista contraposats en el Canigó de Verdaguer“, in: Anuari Verdaguer 18 (2010), S. 113–128.
- Naudín, Albert: Canigó 1883. La llegenda pirinenca de Jacint Verdaguer. Barcelona: FilmeXplora, 2023.
- Pinyol i Torrents, Ramon: „Jacint Verdaguer, poeta nacional de Catalunya“, in: Catalan Historical Review 2 (2009), S. 95–110.
- Verdaguer, Jacint: L’Atlàntida, hg. v. Pere Farrés. Vic: Eumo Editorial / Societat Verdaguer, 2002 (= Jacint Verdaguer. Obra completa; 2).
- : Totes les obres, vol. II: Poemes llargs. Teatre, hg. v. Joaquim Molas u. Isidor Cònsul. Barcelona: Proa, 2003.
- : En defensa pròpia, hg. v. Lluïsa Plans i Girabal. Vic: Eumo Editorial / Societat Verdaguer, 2012 (= Jacint Verdaguer. Obra completa; 17)

Maria del Mar Vanrell Bosch (Palma): Una nova mirada a les parles urbanes de les Illes Balears

A diferència d’altres territoris del domini lingüístic català, on abunden estudis sobre la parla urbana i la parla dels joves, a les Illes Balears, la recerca que se n’ha fet és relativament escassa. Aquesta manca

d'estudis sobre les parles urbanes reflecteix una tendència més àmplia en la dialectologia tradicional, heretada per la sociolingüística variacionista, de centrar-se en els dialectes rurals, perquè es considerava que eren els menys barrejats i, per tant, més representatius de les parles locals (Vandekerckhove 2000). En canvi, la manca d'estudis sobre la parla dels joves molt probablement es deu al fet que encara avui dia es considera una parla efímera i inestable (Giménez García 2022), qualificada sovint pel purisme lingüístic com una deformació de la llengua estàndard i com un signe de peresa o manca de formació.

En la meva contribució em centraré a examinar el que es coneix com a parlar bleada, una varietat oral del català balear, que sembla que va aparèixer a partir d'un procés d'anivellament estructural entre el català i el castellà. Inicialment l'usaven els joves de Mallorca (Bibiloni 2015, 2023), tot i que actualment alguns dels seus trets també són presents a Menorca (Pons-Borràs 2016) i Eivissa (segons les meves observacions). Encara que el parlar bleada se sol relacionar únicament amb els canvis induïts pel contacte, l'evidència suggereix que certes estructures presents en algunes subvarietats del català balear poden haver facilitat desenvolupaments específics. A més, és important no passar per alt el significat social d'aquestes noves estructures lingüístiques. És plausible que el que va començar sent una varietat de contacte urbana hagi evolucionat fins a convertir-se en un mitjà per a negociar nous rols socials i fomentar una nova identitat col·lectiva.

Bibliografia

- Bibiloni, Gabriel, 2015. «La llengua catalana, del present al futur. Mallorca», *Divèrsia*, revista digital de la Càtedra UPF sobre la diversitat social, 8.
- Bibiloni, Gabriel, 2023. *El parlar bleada. Una anàlisi de l'esfondrament de la fonètica*, Palma, Nova Editorial Moll.
- Giménez García, Roser, 2022. *Edat, sexe i llengua inicial en l'elaboració de perfils lingüístics forenses d'adolescents en català*, Barcelona, Universitat de Barcelona [Tesi doctoral].
- Pons Borràs, David, 2016. *El ieisme no etimològic en el català de Menorca. Una aproximació geogràfica i intergeneracional*, Barcelona, Universitat de Barcelona [Tesina de màster].
- Vandekerckhove, Reinhild, 2000. *Structurele en Sociale Aspecten van Dialectverandering. De Vitaliteit van het Deerlijkse Dialect*, Koninklijke Academie voor Nederlandse Taal- en Letterkunde.

Bernat Vellvè (Tarragona): Miquel Ventura i la introducció de l'avantguarda lingüística europea als Països Catalans

Miquel Ventura (Reus, 1878 – Madrid, 1930) va ser un lingüista, literat, traductor i folklorista que va viure a cavall dels segles XIX i XX, moment en el qual el procés de selecció, codificació, difusió i elaboració d'una gramàtica i d'una ortografia per a la llengua catalana es va concretar. Les principals línies d'intervenció lingüística de Ventura van ser la fonètica, l'etimologia, la derivació i l'ortografia, i la que va tractar amb més preocupació i urgència va ser l'ortogràfica: pensava que havia de reposar en un marc ideològic catalanista, anticastellà, modern i europeu. En bona part això passava per l'estudi i el domini aprofundits de la llengua pròpia però també de totes aquelles llengües que actuen de substrat, superstrat i adstrat del català. Per tant, advocava per una comprensió calidoscòpica del fet lingüístic que passava, en gran mesura, per la inclusió de la societat en aquest procés de normativització. Potser per la distància o potser pel procés tardà de normativització lingüística del català, les novetats lingüístiques europees de romanistes alemanys i francesos no havien arrelat en la catalanística dels Països Catalans, de manera que, paral·lelament a la recerca filològica, la tasca de Ventura es va centrar en l'educació lingüística i les eines que, amb més empenya que efectivitat, va voler implantar i posar en circulació en la societat catalana per fer-la participi d'aquest procés (re)educador. Així, a través de diversos tractats gramaticals de diverses llengües (com ara la francesa, l'anglesa o la xinesa) o de diversos treballs (com ara la seva tesi doctoral), tots traduïts (o que volia traduir) al català, ens aproximarem al programa que Ventura tenia previst per acostar l'avantguarda lingüística europea als Països Catalans, una preocupació que sabia lògica i una tasca que creia imprescindible.

Albert Ventura (Tarragona): Vicenç Riera Llorca, periodista i activista cultural

Vicenç Riera Llorca (Barcelona, 1903 – Pineda de Mar, 1991), periodista, traductor i escriptor. La seva proposta literària, emmarcada dins d'un marc estètic realista, s'articula essencialment

al voltant d'una tretzena de novel·les publicades, principalment, a Catalunya a partir del seu retorn de l'exili. Tanmateix, les seves obres descriuen dos grans períodes: els que s'ubiquen en període republicà (1931-1939) i els de la postguerra i consegüent exili francès, americà, però també el del primer retorn a casa després d'un llarg periple (1939-1962).

Riera Llorca exercí durant el seu exili una intensa activitat cultural, principalment al si de la comunitat catalana de Mèxic, però també amb els ponts que s'establiren amb altres comunitats catalanes expatriades i, en alguns casos, amb literats i figures emergents dels Països Catalans sota la dictadura franquista. Alguns d'ells, com Joan Fuster, esdevingueren posteriorment figures intel·lectuals de primer ordre, però que sense la possibilitat de participar en les revistes catalanes de l'exili molt possiblement haurien emprès altres viaranys en el camp del pensament. Riera fou autor d'Els exiliats catalans a Mèxic (1994) una obra cabdal per comprendre amb detall la sociologia grupal i cultural dels expatriats nord-americans.

En aquest mateix sentit, i com a director de Pont Blau, Riera exercí de catalitzador de diverses idees i intencions de supervivència cultural, com foren aquesta publicació, però també la participació en altres capçaleres —La Nostra Revista o Xaloc—, o la visita de figures com la de Raimon, el 1967, a Mèxic, poc abans del retorn de l'escriptor als Països Catalans el 1969. Per tant, en aquesta proposta ens centrarem en el desvetllament de Riera Llorca com a part activa de diverses iniciatives culturals al llarg de la seva dilatada trajectòria, però essencialment les que es relacionen amb el periodisme i la difusió en els àmbits culturals i literaris.

Manuel Zaniboni (Gießen): Reguetón d'una dona a altres dones: el cas català de la Mushkaa

El reguetón és un gènere musical típicament en llengua castellana, encara que hi hagi casos en altres llengües com l'italià (Elettra Lamborghini), en portuguès amb Anitta i en aquest cas, en català també amb artistes com la Mushkaa, la Bad Gyal i els Oques Grasses,

que recentment han publicat un nou disc que inclou una cançó titulada "Gossejar", un joc lingüístic amb el verb castellà "Perrear". El gènere del Carib, el reguetón, és conegut específicament per les seves connotacions heterosexuales i masculines. No obstant això, el reguetón català ha trencat amb aquests estereotips, sobretot amb l'aparició de la Mushkaa, germana de la Bad Gyal, nascuda a Vilassar de Mar el 2005 com a Irma Fareló i Solé. La Mushkaa és una de les pioneres del reguetón a nivell mundial que promou una visió més inclusiva i diversa del gènere. Junts amb altres artistes com Vf7 i La Cruz, fan reguetón amb temàtiques i representacions homosexuals. A través de les seves cançons, la Mushkaa utilitza diferents patrons de caracterització femenina, obrint camí a noves narratives dins del reguetón català. Aquesta ponència té com a objectiu principal analitzar la relació entre dones en les cançons de reguetón de la Mushkaa des d'una perspectiva textual. Abordarà com les lletres del reguetón poden influir en la representació de les dones dins d'aquest gènere. A més, es centrarà en l'exploració dels patrons de reguetón masculinista i com aquests estereotips poden ser subvertits per promoure una perspectiva més inclusiva i diversa. S'analitzaran detalladament les lletres de les cançons destacant els missatges i les imatges que transmeten sobre les dones. Es consideraran els tòpics recurrents, com ara la sexualització i l'objectificació de les dones, així com les dinàmiques de poder que es reflecteixen en les relacions entre sexes. A més, es farà una comparació entre el reguetón tradicionalment masculinista i el reguetón inclusiu, destacant les diferències en la representació de les dones i altres identitats de gènere. Es mostrarà com els artistes com la Mushkaa i altres reguetoners catalans estan desafiant els estereotips i promouent una visió més equitativa i diversa de la música urbana. Finalment, es discutiran estratègies i iniciatives per fomentar una escena musical urbana més inclusiva, on les dones i altres col·lectius marginats tinguin una veu i una presència significativa. En conjunt, aquesta ponència aspira a contribuir a la transformació positiva de la cultura musical, fomentant la igualtat de gènere i la diversitat dins de l'escena urbana contemporània.

Konzert und Buchpräsentation /
Concert i presentació del llibre

Pau Alabajos (València)

Estellés a cau d'orella

Wann: Donnerstag, den 12.09.2024, 19:30 Uhr

Wo: Aula der Justus-Liebig-Universität (Ludwigstr. 23)

EINLADUNG ZUR 20. ORDENTLICHEN MITGLIEDERVERSAMMLUNG

Philosophische Fakultät
Institut für Europäische Studien
Professur Kultureller und Sozialer Wandel

Technische Universität Chemnitz · 09107 Chemnitz

Prof. Dr. Teresa Pinheiro
Professur Kultureller und Sozialer Wandel
Thüringer Weg 9/304
09126 Chemnitz
Tel.: +49 371 531-35014
Fax: +49 371 531-838293
E-Mail: teresa.pinheiro@phil.tu-chemnitz.de
www.tu-chemnitz.de/phil/europastudien/swandel

Chemnitz, 23.08.2024

20. Ordentliche DKV-Mitgliederversammlung

Hiermit lädt der Deutsche Katalanistenverband e.V. zur 20. Ordentlichen Mitgliederversammlung am **Freitag, dem 13. September 2024 um 17 Uhr** ein. Die Sitzung findet im hybriden Format statt. Der Raum im Hauptgebäude der Justus-Liebig-Universität Gießen und der Link zur Videokonferenz werden rechtzeitig bekanntgegeben.

Tagesordnung

- TOP 1 Eröffnung der Versammlung durch die Präsidentin
- TOP 2 Genehmigung des Protokolls der 19. Ordentlichen Mitgliederversammlung vom 8. Oktober 2022 (siehe Anhang)
- TOP 3 Beschlussfassung über die Tagesordnung
- TOP 4 Bericht des Vorstands (außer Kassenbericht)
- TOP 5 Kassenbericht
- TOP 6 Bericht der Kassenprüfer*innen
- TOP 7 Entlastung des Vorstands
- TOP 8 Neuwahl des Vorstands
- TOP 9 Wahl zweier Kassenprüfer*innen
- TOP 10 Ausrichtung des 30. Deutschen Katalanistentags (2026)
- TOP 11 Verschiedenes

Dienst- u. Paketanschrift: Technische Universität Chemnitz · Professur Kultureller und Sozialer Wandel, Thüringer Weg 9 · 09126 Chemnitz
Postanschrift: Technische Universität Chemnitz · 09107 Chemnitz · GERMANY
Bankverbindung: Hauptkasse des Freistaates Sachsen · Ostsächsische Sparkasse Dresden IBAN: DE82 8505 0300 3153 0113 70 · BIC: OSDDDE81XXX

INFORMATIONEN ZUR ZAHLUNG DES MITGLIEDSBEITRAGS

Wie bezahlt man den DKV-Jahresbeitrag?

Sie können den Jahresbeitrag (25€ bzw. 12,50€ für Studierende und Arbeitslose) per SEPA-Lastschriftverfahren oder per Überweisung zahlen. Am besten und bequemsten zahlen Sie per Lastschrift. Der Beitrag wird in der Regel Mitte März von Ihrem Konto abgebucht. Der Abbuchungsvermerk auf dem Kontoauszug gilt als Spendenbescheinigung für Berufsvereinigungen und kann steuerlich geltend gemacht werden.

Wenn Sie nicht bereits am SEPA-Lastschriftverfahren teilnehmen, füllen Sie bitte die Einzugsermächtigung auf unserer Homepage aus und senden Sie diese per Mail an den/die Schriftführer/in.

Wenn Sie nicht am SEPA-Lastschriftverfahren teilnehmen möchten, überweisen Sie den Jahresbeitrag bitte auf das Girokonto des DKV:

Deutscher Katalanistenverband e.V.

IBAN DE44 5001 0060 0233 5006 02

BIC PBNKDEFF

Wichtiger Hinweis, da die Gebühren für Rückbuchungen wegen fehlerhafter oder erloschener Kontodaten bis zu 35% der Jahresbeiträge ausmachen: Bitte informieren Sie den Verband (Schriftführerin: roviro@uni-bremen.de), wenn sich Ihre Kontoverbindung ändert und erteilen Sie dann eine neue Einzugsermächtigung.